

Odwołanie od postanowienia Sądu (dziewiąta izba) wydanego w dniu 23 listopada 2015 r. w sprawie T-640/14, Beul/Parlament i Rada, wniesione w dniu 29 stycznia 2016 r. przez Carstena Reného Beula

(Sprawa C-53/16 P)

(2016/C 191/07)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Carsten René Beul (przedstawiciele: adwokaci H.M. Pott i T. Eckhold)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski, Rada Unii Europejskiej

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu z dnia 23 listopada 2015 r.;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia (UE) nr 537/2014, posiłkowo odesłanie sprawy do Sądu;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Za pośrednictwem skargi wniesionej do Sądu skarżący zmierzał do uzyskania stwierdzenia nieważności rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014⁽¹⁾ z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylającego decyzję Komisji 2005/909/WE.

Skarżący jest biegłym rewidentem upoważnionym do prowadzenia działalności w Niemczech (a poza tym biegłym rewidentem według prawa Wielkiego Księstwa Luksemburga i Republiki Włoskiej). Jest on uprawniony do przeprowadzania ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego. Jako biegły rewident podlega on w odniesieniu do całej swojej działalności nadzorowi Wirtschaftsprüferkammer (izby biegłych rewidentów), korporacji prawa publicznego, której członkami są biegli rewidenty i której organy są przez nich wybierane.

Zaskarżone rozporządzenie (zwane dalej „rozporządzeniem”) przewiduje, że biegli rewidenty podlegają nadzorowi niezależnego, tzn. nieotrzymującego instrukcji w szczególności ze strony państwa, organu w odniesieniu do badania jednostek interesu publicznego. W organie tym nie może zasiadać w żadnym wypadku czynny biegły rewident, a biegły rewident, który nie prowadzi już działalności, dopiero po upływie dłuższego okresu po ukończeniu prowadzenia działalności w charakterze biegłego rewidenta.

Skarżący uważa nowe uregulowanie za niekorzystne. Podnosi, że rozporządzenie narusza prawo Unii.

Sąd odrzucił jego skargę jako niedopuszczalną. Uznał, że skarżący nie jest uprawniony do zaskarżenia rozporządzenia. Sąd uzasadnił to okolicznością, jakoby rozporządzenie nie dotyczyło skarżącego indywidualnie, gdyż należy on do kręgu osób podlegających unormowaniu w sposób abstrakcyjny i nie może powołać się na żadne prawa indywidualne.

Skarżący podnosi natomiast, że unormowanie dotyczy go bezpośrednio i indywidualnie. W szczególności krąg adresatów unormowania jest otwarty, również – co nie najmniej istotne – dlatego, że pomiędzy wydaniem rozporządzenia a chwilą, od której się stosuje, rozciąga się okres, w trakcie którego do kręgu wykonujących zawód może dołączyć nieokreślona liczba osób.

Zdaniem skarżącego Sąd nie uwzględnił okoliczności, że unormowanie dotyczy skarżącego bezpośrednio i indywidualnie. W szczególności krąg wykonujących zawód jest określony w każdym momencie przy zastosowaniu nadzoru wynikającego z prawa Unii. Okoliczność, że między wydaniem rozporządzenia a chwilą, od której się stosuje, rozciąga się pewien okres, nie może być rozstrzygająca w odniesieniu do istnienia ochrony prawnej.

Ponadto skarżący jest zdania, że w razie przyjęcia, iż unormowanie nie dotyczy go indywidualnie, powstaje luka w ochronie prawnej. Lukę tę należy usunąć przy uwzględnieniu karty praw podstawowych, która chroni także wolność wyboru zawodu, i europejskiej konwencji o ochronie praw człowieka. Jego zdaniem jest to objęte odpowiedzialnością i kontrolą sądów Unii Europejskiej, gdyż sądy te doprowadziły do okoliczności powodujących powstanie luki w ochronie prawnej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 158, s. 77.

**Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 13 listopada 2015 r. w sprawach
połączonych T-424/14 i T-425/14, ClientEarth/Komisja Europejska, wniesione w dniu 1 lutego 2016 r.
przez ClientEarth**

(Sprawa C-57/16 P)

(2016/C 191/08)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: (przedstawiciele: O. W. Brouwer, F. Heringa, J. Wolfhagen, advocaten)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

Wnoszący odwołanie wnosi do Trybunału o:

- i. uchylenie wyroku Sądu z dnia 13 listopada 2015 r., którym Sąd:
  - oddalił skargi wnoszącego odwołanie;
  - obciążył wnoszącego odwołanie jego kosztami postępowania oraz kosztami poniesionymi przez Komisję Europejską.
- ii. obciążenie Komisji kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez ewentualnych interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W ocenie wnoszącego odwołanie zaskarżony wyrok powinien zostać uchylony z następujących powodów:

Zarzut 1: Naruszenie prawa poprzez przyjęcie ogólnego domniemania w kontekście art. 4 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia nr 1049/2001 ⁽¹⁾ w odniesieniu do żądanych dokumentów.

Sąd naruszył prawo ze względu na:

- i. błędne zastosowanie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości;
- ii. nieuznanie, że art. 17 ust. 1–3 TEU nie stanowią podstawy prawnej dla przyjęcia takiego ogólnego domniemania;
- iii. przyjęcie ogólnego domniemania w związku z nieujawnieniem żądanych dokumentów bez przeprowadzenia testu „rzeczywistej i konkretnej szkody”;